

EL LLENGUATGE

30.07.76

Només i solament

Només i solament són termes, usualment, intercanviables. Tant es pot dir Només va venir en Pere com Solament va venir en Pere. Molts escriptors prefereixen només a solament perquè és un mot més genuí. La tria sembla encertada, perquè sempre dona bo de poder prescindir d'adverbis de manera acabars en ment, tan nombrosos i cops una mica feixucs, i recórrer a aquelles creacions més característiques i pròpies de l'idioma. Es el mateix criteri que ens fa preferir prou a suficientment i sovint a freqüentment.

Però hi ha una construcció molt específica en què no sembla preferible només a solament. Darrerament, i en escrits de plomes molt solvents, hem llegit algunes construccions com ara la següent: Defensa no només els seus interessos sinó també els dels altres. I cal convenir que, en aquest cas, la nostra construcció tradicional és Defensa no solament els seus interessos sinó també els dels altres. En trobaríem tants exemples com volguéssim als nostres textos literaris i, d'una manera més concreta, al Diccionari Fabra, a l'article sinó, i les gramàtiques, al capítol dedicat a aquesta conjunció adverbial. I si ara algun escriptor s'inclina més aviat per aquesta nova construcció (no només... sinó...), ho podem atribuir, versemblantment, a aquesta preferència general a què ens hem referit —només sobre solament—, aplicada sistemàticament, sense tenir en compte aquelles construccions ben estructurades i establertes. Es arriscat, certament, de rebutjar categòricament una construcció com No només aquests sinó també els altres, i potser es podria defensar com una possibilitat sintàctica de l'idioma. Però, si més no, no s'hi hauria de recórrer sense una prèvia consideració de la construcció tradicional: No solament aquests sinó també els altres.

ALBERT JANE